

Bene Zoltán

HEGEK

A lépcsőház félhomályában messziről izzott a szempár. A férfi tudta, hogy a macska az. Az öregember is ott ült, ahol szokott, a lifttől balra, egy lepattogzott festésű hokedlin. Egyik kezével az ölében gubbasztó macskát simogatta, a másikkal a nadrágjában turkált.

- Szépen világít a szeme - jegyezte meg a férfi köszönés helyett.
- Öreg macska nem vén macska - szellemeskedett az öregember.
- Hány éves?
- A macska tizenhét, én hetvenhat vagyok.
- Vagyis átszámítva nagyjából egyidősek?
- Nagyjából - az öreg előhúzta a kezét a nadrágjából, megszagolta, aztán legyintett. - Megint hozzá jött? - bökött a fejével a húszas számú ajtó felé.

- Nem ismerek mást itt - vonta meg a vállát a férfi.
- Minket is ismer - vitatkozott az öregember. - Engem meg a Samut.
- Samu a neve?
- A macskámnak? Igen. Engem nem Samunak hívnak.

A férfi tudomásul vette, hogy az öregember és a macska nem druzsák, ellépett mellettük, bekopogott a húszas számú ajtón. Sokáig nem történt semmi.

- Biztos alszik - vélte az öregember.
- Meglehet - hagyta rá a férfi, s erősebben kopogtatott.

Kisvártatva résnyire nyílt az ajtó, a férfi meglátta a vékony ujjakat a kilincsen, s előntötte a szájalom.

- Én vagyok - dühöngte, s már be is hatolt a lakásba.

A nő mindössze egy kurta fürdőköpenyt viselt. A bal combján, jól kivehetően egy cipőtalp nyoma látszott. Úgy negyvenhatos.

- Fürödtem - mentegetőzött.
- Semmi baj - nyugtatta a férfi. Levette a cipőjét. - Tudok várni.
- Te tudsz, igen - a nő elindult a lakás belseje felé. - Összezavarodom.

A lakás éppen olyan félhomályos volt, mint a lépcsőház. Az ablakok előtt súlyos sötétítő függönyök csüngtek, akár egy mozi ruhatárában felejtett nagykabátok.

- Nem járt itt azóta? - kérdezte a férfi, miközben a konyhába ment, hogy a hátizsákjából bepakoljon néhány dolgot a hűtőszekrénybe.

- Nem - a nő leült a nappaliban a kávéfoltos kanapéra. - Köszí mindent, amit hoztál, akármi is legyen az.

- Ez a legkevesebb.

- Ha főzöl magadnak kávé, nekem is főzz! Légyszi.

A férfi kevert egy-egy bögre porkávé a csapból engedett forró vízzel.

- A főzés erre kissé erős kifejezés - dörmögte magában.

Percekig némán ültek, a nő a kanapén, a férfi egy billegő fotelban, vele szemben, itták a kávé. Rossz volt.

- Elég szar - állapította meg a nő.

- A rendes kávéfőződet is elpasszolta?

- Még régen.

- Tényleg nem járt itt azóta?

- Mondom.

Az áporodott szag beleette magát mindenbe. A nő hetek óta nem nyitott ablakot, s valahányszor a férfi megkísérelte, patáliát csapott.

- Hogy vagy?

- Szarul.

- Még mindig nem késő elmenni fölvetetni a látteleetet...

- Nem akarom - élénkült meg a nő. - Értsd meg, nem akarom! Én is hibás vagyok.

- Eladogatta a holmijaid, hónapokon keresztül meglopott...

- Én meg lefeküdtem egy kreténnel!

- Minimum két kreténnel feküdtél le - helyesbített a férfi. - Mert ő is az. Ehhez kétség sem fér...

- Nem! Alapvetően jó fej.

- Kivéve, mikor nincs pénze. Meg amikor megrugdos.

- Azért rugdosott meg, mert lefeküdtem egy kret...

- Azért sem rugdoshat meg! - csattant föl a férfi.

A nő félig fölemelkedett a kanapéról. Előbuggyant a melle. A férfi nem tudta nem bámulni a puha, elomló kebleket.

- Te is meg akarsz kúrni.

- Én a barátod vagyok. Idestova húsz éve.
- Attól még megdugnál.
- Pont azért nem dugnálak meg.
- Te is egy kretén vagy.
- Soha nem is tagadtam.
- Menj a picsába!

A férfi nem mozdult. A nő összehúzta magán a fürdőköpenyt, hátradőlt, lehunyta a szemét.

- Ha eljön, nem fogadod vissza, ugye?
- Nem jön el.

Valahol valaki fölkiáltott. Egy kutya ugatni kezdett.

- Eladta a zongorádat - mondta a férfi.
- El.
- Amivel a kenyered kerested.
- Eladta, igen.
- Zongoratanár vagy, az isten szerelmére, és eladta a zongorádat!
- Elektromos szar volt.
- Három milliós elektromos szar...
- Pontosan.
- Kíváncsi vagyok, mennyiért kótyavetyélte el.
- Nem akart rosszat.
- Nem?
- Mindig hitte, hogy másnap megoldódik az élet.
- Hinni hitte. Tenni nem tett az érdekében semmit.
- Ez nem teljesen igaz.
- De nagyrészt az.
- Nem fekete-fehér ez a kurva élet!
- Nem, nem az - a férfi fölállt, a kávé bögrét kivetítte a konyhába, elmosta mindkettőt.

- Nem vagy az anyám! - kiáltott utána a nő. - Meg csak az apám vagy a bátyám sem!

Nem, gondolta a férfi, csak a barátod vagyok. És nem, nem akarlak megdugni.

- De azért köszönöm, hogy jöttél - emelte rá a tekintetét a nő, amikor visszatért a nappaliba. - Igazán.
- Nincs mit.

- Tényleg hálás vagyok. Rajtad kívül rám se szarik senki.
- Mert mindenkit elmarsz magad mellől.
- Mert mindenki...
- ...kretén - fejezte be a mondatot a férfi. - Tudom.

Nevettek. Mind a ketten, hosszan, egyre görcsösebben. Amikor abbahagyták, a csönd rögvest masszív, kőkemény masszává sűrűsödött, akár a konyhapulton felejtett zabkása. Sokáig moccanatlanul ültek. Mintha levegőt sem vettek volna. Egy évszázad is eltelhetett akár, mire a férfi föltápáskodott.

- Megyek.
- Rendben.
- Azért lassan kimozdulhatnál.
- Majd - kelleetlenkedett a nő. Fömlállt, hátat fordított a férfinak, a derekáig lehúzta a fürdőköpenyt, fölfedve mezítelen hátát.
- Gyógyul?

A férfi közel hajolt, alaposan megvizsgálta a lapockákon hegesedő sebeket.

- Gyógyul.
- Oké.
- Ezt is ő tette - suttogta a férfi. - S ehhez képest mi a zongora...
- Hagyd abba! Amúgy is mész.
- Megyek, igen - belebújt a cipőjébe, féltérdre ereszkedett, gondosan bekötötte. - Vigyázz magadra! - húzta ki magát.
- Te is.
- Eljövök holnap is.
- Jó.
- És egyél!
- Eszem.

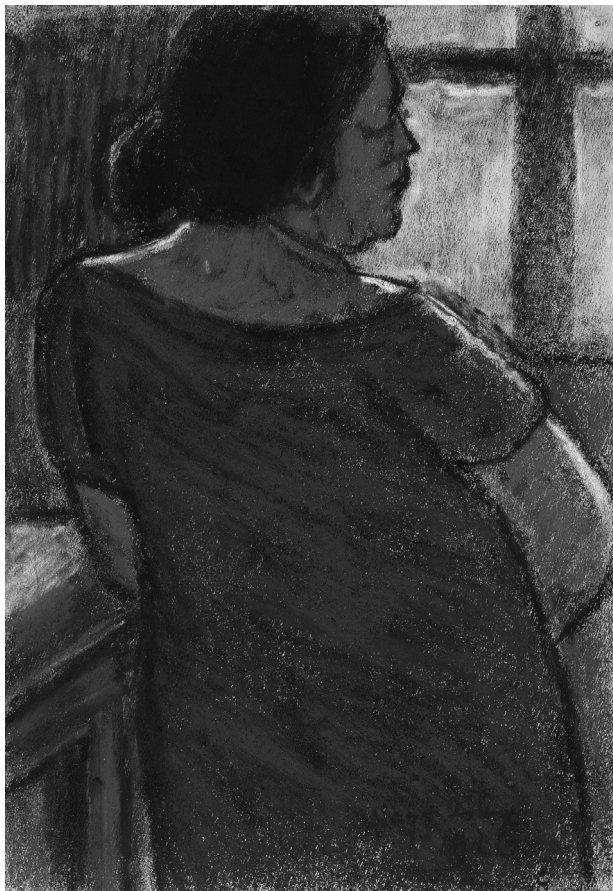
Amikor bezárult mögötte az ajtó, a férfi az öregemberrel találta magát szemközt. Szinte el is felejtette, hogy egész nap ott ül a lépcsőházban, a hokedlin, ölében a macska.

- Megy? - kérdezte az öregember.

A férfi bólintott.

- Akkor viszlát!
- Viszlát!

Nem lifttel, hanem gyalog ment le. Amikor kilépett a sötét lépcsőházból a nappali fénybe, megállt. Előkotort egy fényképet a belső zsebéből. Nézte a nőt a fotón. Félmeztelen volt, a mellét nem takarta semmi. A háta mögül jobbról és balról szárnyak kandikáltak elő. Amelyekből mára csak hegek maradtak a lapockákon.

Feleségem kék ruhában, 1927
(pasztell, papír)